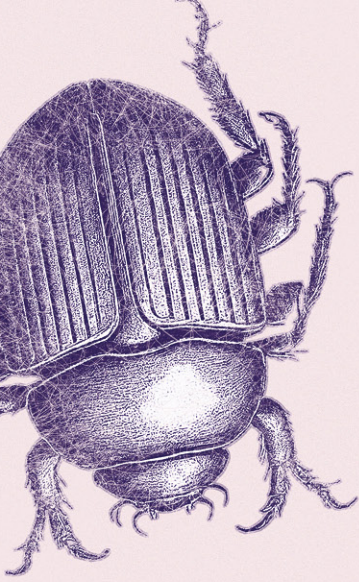

SUAT
KEMAL
ANGI

BOKBÖLGEİ,
JAGUAR
VE FİL

NOVELLA

Suat Kemal Angı

[28 Aralık 1966]. ODTÜ Metalürji ve Malzeme Mühendisliği bölümünü bitirdi. Uzun süre aynı üniversitede araştırma görevlisi olarak çalıştı. Ankarada yaşıyor, çevirmenlik ve editörlük yapıyor.

<https://suatkemal.work>

Bokböceği, Jaguar ve Fil

Suat Kemal Angı

İthaki Yayınları - 2603

Editör: *Bilal Acarözmen*

Düzeltili: *Ertuğrul Ogan*

Kapak Tasarımı: *Kaan Kunduz*

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*

1. Baskı, Haziran 2024, İstanbul

ISBN: 978-605-265-385-2

Sertifika No: 63989

© Suat Kemal Angı, 2024

© İthaki, 2024

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.

Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi 35/1 38

Kadıköy-İstanbul – Tel: (0216) 541 03 26

editor@ithaki.com.tr – www.ithakiyayin grubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com

Sertifika No: 48625

SUAT KEMAL ANGI

Bokböceği, Jaguar ve Fil

novella

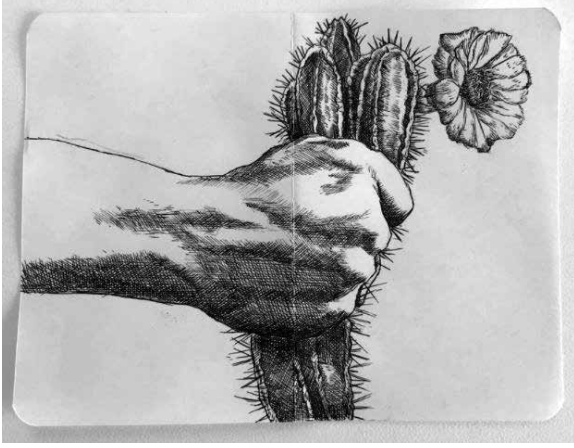

H'ye...

“Sadece yenildiğimizde yenilmez oluruz.”

Walter Benjamin

DÜNYADA BİR YERDE 9

NUH'UN GEMİSİNDEKİ GENÇLİK 63

KONUŞACAK KİMSE YOK B 123

DÜNYADA BİR YERDE

M. Blecher'a...

“İnsan, içinde bir yabancıyı barındırır. Yazmak, işte o yabancıya ulaşmaktır. Budur ya da hiçbir şey değildir.

Beden gücü olmadan yazılamaz. Yazının başına oturabilmek için, kendinizden daha güçlü olmanız gerekir, yazdığınız şeyden daha güçlü olmanız gerekir.”

Marguerite Duras, *Yazmak*

NE yazacağını değil, saatlerdir nasıl yazacağını düşünüyordu. Olağandışı hâli yetmezmiş gibi, bir de bu sabah nezle olmuştu. Burnu, iyi kapanmayan bir musluk gibi, şıp-şıp-şıp-şıp-şıp, durmadan damlıyor, o da akarsudaki balıkla yarışan tazı misali, durmadan burnunu çekiyordu. Sol delik bir metal parçasıyla tıkanmış olduğundan, burnunu çektiğinde bir tek sağ delik işliyordu. Belki de burnu, sadece tek delik işlediği için bu denli sık damlıyordu. Sümük damlaları birer ikişer defterinin ilk sayfasına düşerken, bir yandan burnunu çekiyor, bir yandan eliyle damlaları siliyordu. Bazen sinirlenip unutuyor ve burnunu öyle şiddetli çekiyordu ki, sağ deliğin dış kısmı vakumlu bir pompa kapağı gibi iç tarafa yapışırken, tırnaklarını açmış tepesinden ensesine doğru kayan kediye tutup kapının önüne koymak istiyordu.

Çalışan tek burun deliği varken nezle olmasının özel sıkıntılarını fark etmekle birlikte, henüz ağzından nefes almaya alışamamıştı. Üstelik sigara tiryakisiydi. Çoğu zaman sigarayı ağzında unutuyor, ya da sigara içtiğini tümüyle unutuyor ve bir süre sonra ağzını kocaman açarak, gürültülü, derin bir nefes almak zorunda kalıyordu. Sümük gibi sigarası da sık sık defterin üstüne düşüyor, o da sigarayı defterin üstünden alıyor, deftere üflüyor, sonra sigarayı tekrar ağzına yerleştiriyordu. Ama

böyle derin bir nefesi sigara içmediği bir sırada aldıysa, demek ki nasıl yazacağını düşünmeye dalmış ve elini ağzının üstünde unutmuştu. Elbette hiç nedensiz, sadece ağzından nefes almayı unutmuş olması da mümkündü. Zaman zaman, her yirmi saniyede bir, altında uyuduğu kumları yalayan soğuk sabah deniziyle uykusunda gözlerini açmadan ürperen yengeçler gibi ifildiyor, tüm bedenine yayılan hoş bir baygınlık hissediyordu.

Bu koşullar altında, nihayet ilk cümlesini tamamladı. Cümleyi okudu, çok acemice buldu. Gayriihtiyari kafasını kaldırdı. Televizyonun hâlâ açık olduğunu fark etti. Yaklaşık bir saat önce sessiz bir film izlediğini, sonra birden, en son gördüğü sahnenin aklına getirdiği cümleyi unutmadan yazmak için, masanın başına koştüğünü anımsadı.

Sol gözü haliya takıldı, üzeri kullanıp attığı kâğıt mendil-lerle ve peçetelerle dolmuştu. Acaba bir tane kaldı mı diye masanın üzerini yokladı. Çaresizlik içinde, ilk kullandıklarından hiç değilse bazılarının kuruduğunu umarak, tekrar haliya bakındı. Bu arada arka arkaya, defalarca burnunu çekti. Gene de birkaç damlayı tutamadı. Defteri sol eliyle sildi. Sonra kal-kıp lavaboya gitti ve bir güzel sümkürdü.

Tekrar salona döndüğünde kendisini hafiflemiş hissetti. Uzayda bile olmayacak hayali senaryolarla tavşanlar gibi bölüm bölüm, sezon sezon üreyen, uzayda bile tereddütsüz yere kapaklanacak kifayetsiz tiplerin rol kestikleri, ayağı yere basmayan dizilerden bir diğeri başlamış sessizce oynuyordu. Ama bu onun seçimiydi. Haber izlemekten bin kat daha iyiydi. Belki bir kucaklaşma daha görürüm düşüncesiyle, televizyonun karışısına, Kedi'nin son gününden beri sidikli duran koltuğa oturdu. Aynı anda bir kadın, parkta gezdirdiği köpeğine sarıldı.

Aslında olay şöyle gerçekleşmişti: Kadın elindeki oyun-cak kemiği fırlatmış, bu oyunun özellikle sonunu çok sevdiği,

horozu çekilmiş bir tabanca gibi tetikte beklemesinden belli olan köpek aniden fırlamış, kemiği düştüğü yerden kaparak kadına geri getirmişti. Kucaklaşma da tam o anda oldu. Kadın çömelmiş vaziyette köpeğini beklerken son anda kollarını açtı ve köpek de, sevgiden ve rüzgârdan deliye dönmüş çarşaf kulaklarıyla, koşarak kadının kollarına atıldı. Ama bu bir çarpışma, hatta toslaşma bile olabilirdi. Gülümsemeye çalıştı.

Toslaşma iki kez daha tekrar ettikten sonra, sahne değişti. Yeniyetme iki gencin hacıyatmaz oyuncaklar gibi sallanarak birbirlerine bir şeyler anlattığı sahne, bir erkek kuaförünün önündeki kaldırımında geçiyordu. Keyif verici maddelerin bile artık keyif vermez olduğu ülkede, keyiflerine diyecek yoktu doğrusu. Saçlarının bile keyfi yerindeydi. Ne konuşuyorlardı acaba? Televizyonun sesini birazcık açmak geçti içinden, ama yapmadı. Cihazın sesini kısali bir seneden fazla olmuştu. Konuşmaları tahmin etmeye, fotoğraflara altyazı yazmaya çalıştı: Sağdan sola doğru sallanmakta olan çocuk, “Lanet olsun adamım, sen de nereden çıktın böyle?” demiş olabilirdi. Öne arkaya sallanmaktan o an vazgeçen arkadaşı da, “Lanet şey o kadar güzeldi ki görmeliydin adamım,” diyor olabilirdi. Bir süre bu lezzette konuştuktan sonra, kucaklaşıp ayrıldılar. Mor pabuçlu olanı kuaföre girdi, beli uzun olanı, kot pantolonunu çekiştire çekiştire caddenin karşısına geçti.

Aslında kucaklaşma olayı tam olarak şöyle gerçekleşmişti: Küçük beyler önce sağ, sonra sol ellerinin yumruklarını üçer kez birbirlerine dokundurdular, ardından zıt yönlerde bir tur sallanıp, aynı hareketi farklı açılarla ve farklı tempoda tekrarladılar ve son olarak birbirlerinin üstüne çift yumruk yürüyüp, tıpkı yorulan boksörlerin sarılmaları gibi, birbirlerinin üzerine atıldılar. Yaptıkları lanet şey kucaklaşmak değildi, kesinlikle yumruklaşmaktı.

Uzun süre önce bu evin dışında bıraktığı hayat, sokakta tam böyle bir yerde kalmıştı.

Televizyonun başından kalktı ve düşünceli bir şekilde masaya doğru yürüdü. Usulca sandalyesine oturdu, derin bir iç geçirdi, sonra defterine yazdığı ilk cümleyi okudu. Yine beğenmedi. Onu şimdilik olduğu gibi bırakmaya, ikinci cümleye başlamaya karar verdi. Bitirdiğinde hava çoktan kararmıştı. Arkasına yaslandı, biraz dinlendi. Sonra, yazdığı ikinci cümleyi peş peşe üç kez okudu. Olmamıştı.

İmkânsız olan yaşamak değildi, yazmak istediği de yaşamının değil, eskiden çok sevdiği, kucaklaşmanın imkânsızlığı üzerine olacaktı. Hakkında yazmanın imkânsız olduğu bir konu seçtiğini düşündü. Aslında konu onu seçmişti. Gülümsemeye çalıştı. Gülümserken, birdenbire, seçtiği konunun yanlış olduğunu kavrayıverdi. “Ah, evet!” diye sevinçle ünledi. “Yaşamak imkânsız değilse, gülümsemek imkânsız değilse, kucaklaşmak da imkânsız olamaz!” Kucaklaşmak üzerine yazmalıydı. Sadece kucaklaşmak üzerine. Bir anda aydınlanmış, hafiflemiş hissetti. Yazabileceğini, hem de çok kolay, çok güzel yazabileceğini biliyordu artık.

Bir süredir kendini unutturan burnu, o anda tekrar damlamaya başladı. Ama bu kez sevinçten damladığı için musluğu kapatması gerekecekti. Banyoya giderken burnunu hiç çekmedi. Sağ delik bir akarsu gibiydi, umursamadı. Gülümseyordu. Acı hissetmediğini hissetti. Pamukluktan bir parça pamuk alıp sağ burun deliğini tıkadı. Tamponu parmağıyla iyice iteledi. Bir tampon daha yaptı, deliğe onu da tıktı. O anda ağzından en derin nefesini aldı. Sonra, aynadaki Muhabir’e bakıp, ona, “İyi ki ağzın var,” dedi. Aynadaki Muhabir de ona, “Sakın unutup ağzını kapama, bundan daha acıklı görümezsin,” dedi. Şimdi kahkahalarla gülüyordu.

Suat Kemal Angı'dan *Dünyada Bir Yerde, Nuh'un Gemisindeki Gençlik* ve *Konuşacak Kimse Yok B* isimli novellalarını bir araya getirdiği, gerçekliğin ve gerçeküstülüğün sınırlarında gezinen bir üçleme: *Bokböceği, Jaguar ve Fil*.

Meslek yaşamı talihsiz bir biçimde sona eren bir muhabir; şiire sevdalı bir grup üniversiteli genç; hayatını okuyup yazmaya adanmış orta yaşlı bir editör... Angı; şiir, müzik, sinema ve kuvvetli metinlerden alıntılarla yan yana yürüyen novellalarında, imgeleminin burçlarından izlediği hayata ve edebiyata dair kurm aca bir dünya yaratıyor. Tamamen dışkıyla beslenen bokböcekleri hakkında insanların okurken bitmesini hiç istemeyecekleri kısa bir hikâye anlatmak isteyen, ilk kez bir jaguar görmeyi gerçek şiire benzeten ve fil sırtında rüya kaydı tutan aykırı "ben"ler sunuyor okura.

“*Bedensel acıyı tanımlamak için geç bir saattir. Gözlerim lamba gibi kurumuştur, ciğerlerimde bir ingilizanahtarı işliyordu, esin doluydum. Uyumak, dinlenmek istiyordum ama yapamıyordum. Gelenin elini bırakmamak, kaçırmamak gerekiyordu belki. Emin değildim, gerçekten fikrim yoktu. Sadece yazıyordum ve çok yorgundum. Sıra dışıların arasında yerim hazır. Tek bildiğim buydu. Yazdıklarım bitecek ve ben Marcel'e, çeviriye geri dönebilecek miydim?*”

@%
/ithakiyayinlari

9 786052 653852

www.ithakiyayinrubu.com